

ARDEALUL = = JURIDIC

REVISTĂ DE DREPT ȘI UNIFICARE LEGISLATIVĂ

REDAȚIA:
Str. G. Mărzescu Nr. 20

Abonamentul pentru Instituții și Autorități 700 Lei pe 1 an
Advocați 500 Lei pe 1 an
Magistrați 400 Lei pe 1 an

Anunțuri și reclame după tarife

Administrația la
Radio Reclame România S. A.
Str. Iuliu Maniu 3.
Telefon: 630

Fondator: VASILE M. DIMITRIU Consilier la Curtea de Apel din Timișoara

BCU Cluj / Central University Library Cluj
Comitetul de conducere și redacție:

I. MĂNESCU

Președinte la Curtea de Apel Cluj
Directorul revistei

AL. ULVINIANU

Consilier la Curtea de Apel Cluj

I. PREDOVICIU

Consilier la Curtea de Apel Cluj

Dr. AL. DRAGOMIR

Decanul baroului din Cluj și vicepreședintele Uniunii Avocaților din Țară

S U M A R :

1. Jurisprudențe civile, cu adnotare
de Al. Ulvinianu
consilier la Curtea de Apel
Cluj.
2. Jurisprudențe comerciale.
3. Jurisprudențe procedurale cu adnotare
de I. Mănescu.

4. Jurisprudențe penale.
5. O punere la punct (continuare)
6. Jurisprudențe la legi speciale.
7. Rectificarea compozitorilor

de V. M. D.

de Iosif Jivan
judecător șef Gherla.

Nu se publică decât hotărârile instanțelor de recurs, iar ale instanțelor de fond numai cele cenzurate de instanțele superioare sau remase definitive

Colaboratorii din anul 1931:

dr. Partenie Crișan

Al. N. Gane
primpreședintele Consiliului Legislativ

dr. Aurel Iancu
magistrat Trib. Lugoj

Dr. Kovács Nicolae
magistrat

Petru Maior
șefjudecător la Judecătoria Mixtă Lugoj

Mihai Gh. Mușătescu
judecător Deta, Timiș

Dr. Munteanu

Dr. Carol Nesselrode
judecător consilier

Titus D. Panu
Consilier la Curtea de Apel Brașov

I. Postulache
judecător Hațeg

Liviu Teclu

dr. Ioachim Tolciu
adv. Cluj

Dem. Țigoianu
magistrat

Nicolae G. Vasilescu
avocat, Deputat

**Banca
Ardeleană și
Cassa de Economii
S. A. R.**

Cluj, Piața Unirii Nr. 32. (Casa proprie)

Fondată în anul
1894

Este cointeresată cu: Banca Chris-
soveloni, București și Banca Comer-
cială Ungară din Pesta, Budapesta

Sucursale:
**Arad, Brașov, Oradea, Sibiu,
Târgu-Mureș, Turda**

CASA DE PĂSTRARE ȘI BANCA

**DE CREDIT DIN
CLUJ SOC. AN.**
CLUJ, PIAȚA UNIRII

Capitaluri
proprii Lei
77,000,000

**7
SUCURSALE:**
IN DEJ, DICIOSÂN.

Efectuază
avantajos
orișice afa-
ceri bancare

MARTIN, ALBA-IULIA ȘI TÂRGU-MUREȘ

**BANCA
CENTRALĂ**

PENTRU INDUSTRIE ȘI COMERT
SOCIETATE ANONIMĂ IN CLUJ
Strada Regina Maria Nr. 1-3

Secția specială
pentru cemenți - Secția de
Bancă și deviză - Execută tot
felul de tranzacțiuni bancare,
plăți pe toate piețele interne
și streine - Depunerile se
fructifică în condițiile cele
mai favorabile

Capital: Lei 50,000.000
Fonduri: Lei 20,000.000

Legături directe cu America!

Jurisprudențe civile

CURTEA DE CASAȚIE S. I.

Sedința din 9 Octombrie 1931

Decizia Nr. 1099

Servitute de habitațiune sau uz. - De către cine și cum se poate folosi. - (Art. 504 și 521 c. c. din Ardeal.)

M o t i v e

Considerând că, potrivit dispozițiilor paragr. 504 c. c. a. servitutea de uz consită în aceea că cineva este îndrituit să întrebuințeze lucrul altuia numai pentru folosința sa proprie, iar conform paragr. 521 c. c. a., servitutea abitațiunii este dreptul de a utiliza pentru trebuințele sale partea locuibilă a unei case.

Considerând că, *dispozițiunile acestor texte de lege nu trebuie înțelese în sensul riguros — că cel îndreptățit la folosința unei locuințe trebuie să utilizeze excluzând pe ori care membru din familia sa, de oare ce prin trebuințe proprii se înțeleg trebuințele însăși ale familiei cu care cine-va locuiește.*

Că prin urmare în speță, Curtea de Apel stabilind, că intimatelor ca rude cu văduva lui Zathuretzky Iuliu cu care trăesc în comun în acelaș apartament și se găseau în comun înainte de efectuarea actului în discuție, pot împreună cu aceasta să utilizeze și dănele locuința în chestiune, prin această Curtea de Apel n'a violat dispozițiunile paragr. 504 și 521 c. c. a. și le-a interpretat just, iar faptul că aceasta se află pentru un moment la Budapesta, nu modifică întru nimic ordinea din Cartea funduară din moment ce nu dovedește că s'ar fi stabilit definitiv acolo — încetând de a mai conviețui cu intimatele.

Că, deasemenea Curtea de Apel, n'a săvârșit eroarea grosieră de fapt, când a stabilit că intimatele fiind rude de aproape cu cea îndreptățită la folosința locuinței și trăind în gospoderie comună, le-a considerat ca constituind o familie, căci din moment ce însuși recurentul recunoaște că sunt rude de aproape și trăesc în comun, evident că constituiesc o familie.

Că așa fiind, motivele de casare sunt nefondate și deci recursul urmează a fi respins.

Pentru aceste motive, respinge ca nefondat recursul făcut de „Căminul Meseriașilor“ din Sft. Gheorghe, contra deciziei Nr. C. II. 1375/1930 a Curții de Apel din Brașov S. II-a.

Obligă pe recurent să plătească intimaților suma de 1000 (una mie) lei, cheltueli de recurs în termen de 15 zile sub urmarea execuției.

Președinția D-lui Titu Magheru, Consilier D-l Al. Mandrea, Consilier-Raportor.

CURTEA DE APEL CLUJ, SECȚIA III.

Nr. C. III. 2049/18/1931.

Când este necesară schița terenului reclamat? - Cota ideală în imobilele indivize. - Este

nevoe, cu toți copărtașii să fie chemați în judecată?

M o t i v e

Schița se pretinde numai în procesele de posesiune, când obiectul acțiunii este un anumit teren determinat în natură, care face parte integrantă a unui corp de avere de carte funduară.

Ori prin acțiunea de față nu se reclamă posesiunea unui teren designat în natură ci posesiunea unei cote ideale din imobilele indivize, adică posesiunea comună cu ceilalți coproprietari a imobilelor în oareșcare proporție raportată față de întreg.

Caz pentru care nu se cere, ca toți proprietarii să figureze în proces fie că reclamantii fie ca pârâții, deoarece chiar unul dintre coproprietari este în drept să întenteze acțiunea de revindicare față de acela care pe nedrept în parte sau în întregime reține lucrul asupra căruia reclamantul este coproprietar.

În temeiul considerentelor de mai sus plângeră pârâților a trebuit înlăturată sa neintemeiată. Cluj, 25 Noemvrie 1931.

Primpreședinte: ss. Dr. P. Micșa, Rap.: ss. Dr. Kerner, Vot.: ss. Filipescu, Gref.: ss. Grivase

NOTA. Când două sau mai multe persoane sunt coproprietare asupra unui bun adică se află în stare de indiviziune (comuniune), atunci, indiferent de mărimea cotei ideale, dreptul fiecărui coproprietar se întinde în mod abstract asupra întregului bun, și aceasta caracteristică este proprie oricărei indiviziuni, fie că este urmarea unei transmisiuni succesoriale, fie că derivă dintr'un contract (cumpărarea în comun a unui bun) sau că decurge din lege.

Cu privire la drepturile proprietarilor neîmpărțiți asupra bunurilor comune, este de observat, că exercițiul dreptului de proprietate al fiecăruia, se poate manifesta liber; așa încât oricare dintre coproprietari poate consimți la orice act juridic având de obiect partea lui alicotă, cum de pildă, de a-și vinde sau ipoteca partea, total sau parțial, fără a fi nevoit să obțină consimțământul celorlalți coproprietari, căci printr'un asemenea act juridic, coproprietarii nu se pot pretinde vătămăți în drepturile lor de proprietate. Conflictul însă se poate ivi între coindivizi, cu ocazia executării actelor materiale asupra bunurilor, adică cele de administratie sau de folosință, și în aceste cazuri drepturile coproprietarilor sunt restrânse și subordonate voinței comune a tuturor.

Așa dar, atâta vreme cât durează starea de indiviziune, dreptul de proprietate al fiecărui coproprietar este independent, căci din împrejurarea că drepturile lor sunt fixate asupra aceluiași obiect, nu naște între acele drepturi nici o legătură organică, și așa fiind se pune întrebarea, la care Curtea prin deciziunea sa a răspuns, în cazul când bunul indiviz a fost uzurpat, numai unul dintre coproprietari poate reclama în Justiție fără a chema în proces și pe ceilalți coproprietari?

Acțiunea prin care se tinde la dobândirea bunului deținut, fără drept, de către un tertiu diferă după natura dreptului pus în discuție, și anume, dacă cererea se întemeiază pe titlu de „pro herede”, acest titlu determină caracterul petițiunii de ereditate; când însă baza dreptului, pe care reclamantul îl agită, rezidă pe alt act juridic în asemenea caz este vorba de acțiunea pentru proprietate (rei vindicatio), iar natura fiecăreia dintre aceste acțiuni indică felul probelor ce trebuie aduse.

În ori care dintre aceste acțiuni, pe care numai unul dintre coproprietari ar intenta-o pentru dobândirea bunului indiviz -- dela care acțiune ceilalți coproprietari s'ar abține -- reclamantul nu se poate întemeia decât pe dreptul ce i-l conferă fie calitatea de erede, ori titlul său, și el trebuie să se restrângă numai la măsura (la cota) aceluși drept, și rațiunea este, că dreptul de proprietate, prin natura lui, este divizibil și prin urmare și acțiunea este tot divizibilă, de unde consecința, că prin sentința judecătorească nu se va putea statua decât numai asupra dreptului de proprietate al reclamantului, adică asupra cotei lui ideale, și această sentință nu va avea vreun efect față de ceilalți coproprietari, fiindcă, între drepturile de proprietate ale codevalmașilor asupra bunului lor comun, nu există nici o corelațiune.

Așa dar, din natura dreptului de proprietate care este divizibil, cum și din caracterul relativității acțiunii, fie ca o petițiune de ereditate, ori de proprietate (revendicare), rezultă că, coproprietarul indiviz, poate intenta singur acțiune având de obiect valorificarea dreptului său indiviz asupra bunului comun, fără a fi obligat să cheme în proces și pe ceilalți coproprietari, și așa dar Curtea, prin deciziunea sa, a fixat clar principiul de drept, într'o chestiune în care uneori s'a observat o confuză aplicațiune.

A. Ulvinianu,

Consilier la Curtea de Apel Cluj

CURTEA DE APPEL CLUJ, SECȚIA I-A

No. C. I. 3097/10/1931.

Vânzare. - Loc înfundat. - Părțile contractante nu au făcut nici o mențiune în contract referitoare la dreptul de trecere către drumul public. Servitute subînțeleasă. - Art. 863 și 887 C. C. A.

M o t i v e

În contra sentinței Tribunalului ca instanță de apel, prin care a reformat sentința primei instanțe și a respins acțiunea, reclamantii în termen legal au făcut recurs în casare cerând reformarea ei și confirmarea sentinței primei instanțe cu spese de apel și recurs.

Reclamantii își bazează recursul pe art. 30 pct. 3 a legii Curței de Casație și art. 863 c. c. a.

Curtea ascultând referarea cauzei făcută de consilierul raportor, pe recurent în persoană care

s'a referit la cele cuprinse în petițiunea de recurs pe intimat în combatere și deliberând:

Având în vedere, că din sentința atacată reesă că instanța de fond a stabilit starea de fapt, neatacată prin recursul de față și conform căreia reclamantul prin tutorul său în anul 1911 a vândut pârâtului o porțiune de pământ care până atunci forma un singur corp și că prin defalcarea lui, proprietatea rămasă reclamantului a devenit înfundată neavând acces la drum public fiind înconjurată de proprietăți străine și de calea ferată, așa că singurul acces la drumul public nu este decât prin parcela No. top. 413/2 care face parte din pământul vândut pârâtului.

Considerând, că față de această stare de fapt determinant este faptul dacă la încheierea contractului de vindere-cumpărare din 1911, părțile litigante au vut intenția de a crea servitutea de trecere în favoarea terenului înfundat al reclamantului.

Considerând, că potrivit art. 863 c. c. a. părțile contractante pot să-și manifeste voința nu numai expres dar și tacit prin astfel de acte ce cuprind circumstanțe ce nu lasă nici un motiv rațional de îndoială.

Considerând, că'n speță este fără îndoială că dat fiind împrejurarea că părțile au știut că prin vânzare pământul rămas reclamantului a devenit înfundat și'n acest caz este rațional că ele s'au gândit că acest teren nu poate rămânea fără folosință deci scos din circulație și'n acest caz logic este că ele au avut în intenția tacită de a crea o servitute de trecere în favoarea imobilului devenit înfundat.

Considerând, că această intenție tacită reesă că a existat chiar din momentul facerii contractului de vânzare fapt dovedit cu martorii: Câmpăan Ștefan și Tudoran Augustin, iar în ce privește depunerile celorlalți martori contrari acestui fapt ele nu sunt concludente de oarece se referă la fapte ulterioare și nu în persoana reclamantilor.

Că așa fiind greșit instanța de fond s'a pus din punct de vedere a art. 887 c. c. a., care în speță nu-și are aplicarea.

Pentru aceste motive recursul este fondat și admitându-se ca atare s'a casat sentința atacată și de oarece starea de fapt este pe deplin stabilită conform art. 52 L. casație s'a evocat fondul și pentru motivele de drept invocat, mai sus s'a confirmat sentința primei instanțe.

Spesele de apel și de recurs s'au acordat conform art. 508 p. c. și 50 leg. accelerării.

Cluj, 16 Decembrie 1931.

Preș.: ss. I. Mănescu, Ref.: ss. M. Balassan, Vot.: ss. I. Mureșan, Gref.: ss. V. Dobocan.

CURTEA DE APPEL CLUJ, SECȚIA III

Nr. C. III 2064/16/1931.

Testamente publice. - În asemenea testamente nu-și are aplicare prohibițiunea de înrudire

prevăzută de art. 9 al legii XVI-1876.

M o t i v e

În contra sentinței tribunalului ca instanță de apel pârâtul a înaintat apel susținând ca motive de casare:

1. Reaua aplicare a art. 9 din legea XVI-1876 săvârșit prin aceea să conform opiniunii tribunalului înrudirea martorei testamentar cu persoana favorizată prin testament n'are nici o influență asupra valabilității acestuia, dacă martorul nu beneficiază de vre-un favor.

Ori din textul clar al articolului menționat reesem, că nici rudele martorului testamentar până la gradul limitat acolo nu pot fi favorizate prin testament;

2. Eroare grosieră de fapt săvârșită prin aceea, că după constatarea instanței de apel martorul testamentar nu este rudă cu reclamantul;

3. Omisiune esențială săvârșită prin aceea, că tribunalul nu s'a pronunțat asupra motivului de al doilea din apel.

Deliberând Curtea asupra motivelor de recurs expuse mai pe larg în recursul scris, le-a găsit neintemeiate pentru următoarele considerente:

Conform stării de fapt stabilită de instanțele de fond și necontestată nici în recurs testamentul în chestiune care servește drept bază a pretențiunii din acțiune, este un testament public care s'a făcut înaintea notarului public în Baia de Crâș la 7 Aprilie 1908 de către reclamant și cândva soția sa ca „testament reciproc” în conformitate cu disp. art. 13 din legea XVI:1876.

Art. 82 din legea XXX:1874 în privința testamentelor care urmează a se confecționa de notarul public, cere în afară de condițiunile prescrise pentru actele notariale publice:

- a) Ca testatorul să declare în persoană ultima sa voință înaintea notarului public.
- b) Că în tot timpul gestiunii să fie continuu de față doi martori sau un alt notar public.
- c) Să se adeverească în act că rânduielele paragrafului de față s'au respectat.

Având în vedere, că cerințele formale ale testamentelor publice sunt reglementate într'un capitol separat.

Și că art. 21 din legea XVI:1876 dispune *expresis verbis*, că testamentul public se poate face înaintea notarului public și a judecătorilor de ocol în modul prescris de legea XXXV:1874 adăugând că dispozițiile §-lor 12 și 13 sunt aplicabile și la testamentele publice.

Însă despre aplicarea art. 9 nu face nici o mențiune.

Rezultă din cele de mai sus în mod logic că la testamentele publice prohibițiunea de înrudire, prev. de art. 9 al legii XVI:1876, nu-și are aplicarea.

De altcum, Curtea în acord cu stabilirea instanțelor de fond constată că reclamantul nici nu este în acel grad de înrudire, cu martorul testamentar, Sârb Gheorghe, care în conformitate cu

disp. art. 9 din lege, l'ar exclude din beneficiul testamentului.

Astfel fiind recursul este nefondat și în acest punct de vedere, și ca atare câtă a fi respins fără să fie nevoie de cercetarea temeiniciei celorlalte motive de casare cari au devenit fără de obiect.

Dispoziția referitoare la cheltuielile de recurs se bazează pe art. 543 pr. c.

Cluj, 25 Noemvrie 1931.

Primpreședinte: ss. Dr. Pompei Micsa, Rap.: ss. Dr. Kerner, Vot.: ss. C. Filipescu, Gref.: ss. Grivase.

Jurisprudențe comerciale

CURTEA DE APEL CLUJ, SECȚIA I.

Nr. C. I. 3362/1931.

Nu este drept de apel contra încheerii de admitere în principiu a concordatului. Fac excepție dispozițiunile referitoare la comisia de creditori cari se pot apela. Necesitatea avizului Asociației pentru apărarea creditorilor. Cine poate fi numit în comisia de creditori? Art. 7 din legea concordatului.

M o t i v e

Având în vedere că reclamantul debitor a înaintat o cerere Tribunalului prin care solicită schimbarea membrilor din Comisiunea numită de Tribunal cu ocaziunea încheerii de admitere în principiu a concordatului.

Considerând că dreptul oricărui creditor de a cere schimbarea unuia sau mai mulți membrii ce compun Comisiunea de creditori este precis stabilit prin dispozițiunea clară prin art. 7 lit. d. alin. III. din legea concordatului preventiv.

Considerând că dreptul de apel referitor la hotărârea de admitere în principiu a concordatului este ridicat expres de lege, deoarece aceasta hotărâre nu constituie autoritatea de lucru judecat întrucât instanța superoară odată cu apelul făcu contra sentinței de omologare, evocând fondul va lua în considerare întreaga cauză de concordat.

Că nu aceeași situație este însă atunci când, după cum e cazul în speță se face o cerere de înlocuire a membrilor din Comisiunea de creditori.

Considerând că legea concordatului din 10 Iulie 1929 nu cuprinde dispozițiunile cuprinse sub litera d., dispozițiuni introduse prin legea modificatoare a concordatului preventiv din 4 Iulie 1930.

Considerând că cu ocaziunea aceasta, legiuitorul nu a interzis în mod expres căile ordinare de atac și deci a lăsat deschise aceste căi cu atât mai mult cu cât aceste dispozițiuni nu ating întru nimic hotărârea de admitere în principiu ei sunt prevăzute ca garanție în plus pentru apărarea drepturilor creditorilor și după cum e cazul în speță cererea a dat loc unei încheeri din partea Tribunalului, încheere cu caracter interlocutoriu.

Că astfel fiind în contra acestei încheeri există dreptul de recurs de prim grad conform dreptului comun și anume art. 548 pr. civ. legea nefăcând nici o excepție după cum s'a arătat prin considerentul de mai sus și deci incidentul de inadmisibilitate fiind nefondat a trebuit să fie respins.

In fond.

Având în vedere că reclamantul în ce privește calitatea sa de creditor dovedit înaintea Curții cu livretul de depunere pe care l-a prezentat și cu hotărârea judecătorească prin care a fost numit curator, are dublă calitate de creditor și deci și aceasta excepție este nefondată, mai ales că debitorul prin cererea de concordat îl indică ca creditor.

Având în vedere că Tribunalul prin încheierea atacată respinge cererea ca inadmisibilă, motivând că creditorii nu pot interveni asupra admiterii în principiu a concordatului.

Considerând că prin cererea respinsă de Tribunal, reclamantul nu face opunere la hotărârea de admitere în principiu, ci uzuează de un drept al său acordat în mod expres de art. 7 lit. d. alin. III, din lege și deci numai cu desconsiderarea acestui text de lege Tribunalul a respins cererea ca inadmisibilă.

Referitor la egalitatea numirii membrilor din Comisiune a căror înlocuire se cere.

Având în vedere că după cum rezultă din debaterile urmate înaintea Curții și din însuși declarațiunea membrilor numiți în comisiunea C. V. nu este creditor, și susține că este procurist al unei Bănci creditoare din Budapesta, iar S. B. de asemenea nu este creditor, ci Director al Societății Prima Ardeleană care este creditoare.

Că așa fiind întrucât Tribunalul în loc de a numi în comisiunea de creditori dintre cei aflați în tabloul de creditori prezentat de debitor ci alte persoane cari după însăși declarațiunile lor, nu sunt creditori personali și întrucât și numitul M. C. nu era creditor când a fost numit de Tribunal căci nu figura în lipsa creditorilor atașate la dosar; a contravenit dispozițiunilor legii concordatului (art. 7) și deci numirea membrilor din comisiune, fiind ilegal făcută, cată a se înlătura. Că în tot cazul Tribunalul procedând la numirea

Comisiunei nu a luat nici avizul Asociației pentru apărarea creditului, motivând că nu are cunoștință oficială.

Că aceasta motivare urmează a fi respinsă ca neîntemeiată deoarece Tribunalul Cluj, și tot secția IV a procedat contrariu în cauzele de sub Nr. 401/1931 și 319/931 și apoi trebuie să aibă cunoștință deoarece Asociația pentru apărarea creditului este legal constituită și are sediul în București, Str. Dionisie Nr. 82 și Cluj, Str. Regina Maria Nr. 12, după cum ni-se probează de creditorul apelant cu convocarea adunării generale a acestei asociații din 9 Octomvrie 1931.

Pentru aceste motive Curtea admite apelul (recurs) și îndrumă Tribunalul ca să procedeze de urgență la constituirea Comisiunei de credi-

tori, din alte persoane ținând seamă de dispozițiunile clare și exprese a legii.

22 Decemvrie 1931.

Președinte: Mănescu. Referent: C. Epure.

CURTEA DE APEL CLUJ, SECȚIA II

Nr. C. II. 1292/2/1931.

Concordat preventiv. - Actele pretinse de art. 2 din lege în cât termen se pot depune? - Poate instanța să micșoreze acest termen? - Acte depuse în termenul prevăzut de lege nu acordate de instanță. - Instanța nu le poate înlătura.

M o t i v e

Având în vedere, că tribunalul Someș, prin încheierea Nr. 3112 din 5 Decemvrie 1931, atacată cu apel, a respins cererea de concordat preventiv a Băncii Cetățenești din Dej, pentru motivul că nu a depus în termenul de 48 ore acordat, toate actele pretinse prin art. 2 din legea concordatului preventiv.

Având în vedere, că apelanta a cerut un termen pentru complectarea actelor care i-a fost acordat însă se plânge prin apel că termenul a fost prea scurt când legea dă dreptul la 5 zile.

Că odată cu declarațiunea de apel, înaintată la 8 Decemvrie după 3 zile dela pronunțarea respingerei cererii de către Tribunal, adică în interval de la amânarea dată pentru complectarea actelor, nu au trecut mai mult de 5 zile cât prevede legea, apelanta a depus actele cerute de lege.

Pentru aceste motive, apelul s'a găsit întemeiat și a trebuit să fie admis.

Data azi, 22 Ianuarie 1932.

Președinte: ss. Gustav Haupt, Raportor: ss. Epure, Votant: ss. N. Th. Pâslaru, Grefier: ss. Dr. Marius German.

Jurisprudențe procedurale

CURTEA DE CASAȚIE S. I.

Ședința din 9 Noemvrie 1931

Decizia Nr. 1293

Testament. - Invalidare. - Chemarea și citarea numai a părților față de care se cere invalidarea.

M o t i v e

Asupra motivului de casare:

Considerând că în ce privește acțiunile de invalidarea testamentelor, cum este și în speșă regulă generală de drept este, că între erezii și legatarii interesați în testament, numai aceia trebuiesc citați în proces, contra cărora reclamantul sau reclamantii, cer prin acțiune, invalidarea testamentului, căci față de ceilalți erezi sau legatari, față de care reclamantii susțin în vigoare testamentul, și respectiv nu cer față și de aceștia invalidarea testamentului, aceștia fără motiv ar fi improcusați; fiind regulă generală de drept material, că testamentul poate fi primit de valid și valabil de către erezi și atunci, când nu corespunde recerșnelor formale sau materiale de valabilitate;

și pentru că sentința adusă în chestiunea validității testamentului, numai față de părțile din proces are putere de drept;

Considerând că acestea fiind principiile de drept aplicabile în speță, și întrucât deci nu există un text de lege care să ceară citarea tuturor erezilor într-o acțiune de invalidarea unui testament, urmează că în speță instanța de apel în mod greșit și cu violarea regulii de drept material mai sus arătată a respins acțiunea ca neregulată pe motivul că nu s'au citat toți erezii, și deci motivul de casare fiind intemeiat, recursul urmează a fi admis și a se casa deciziunea atacată cu recurs cu trimitere la aceeași instanță de apel, pentru o nouă judecată în conformitate cu cele mai sus expuse.

Pentru aceste motive Curtea în numele legii admite recursul făcut de Ana Neagu, născ. Buhoi.

Președinția D-lui Titu Magheru, Consilier D-l Ion I. Cetățeanu, Consilier-Raportor.

ADNOTARE: Chestiunea de drept rezolvată de Inalta Curte de Casație prin decizia ce adnotăm, pe cât pare de curioasă pe atât este de stabilă în jurisprudența maghiară.

Deși există o lege foarte severă asupra cerințelor formale ale testamentelor (Legea XVI din 1876) jurisprudența a respectat foarte mult voința celor ce puteau să le discute.

Lipsa cerințelor formale le-a considerat de domeniul nulităților relative și a lăsat la facultatea celor în drept să uzeze de ele cum vor voi.

Așa jurisprudența a stabilit că dintre mai multe vicii, partea poate uza de toate sau numai de unele din ele și contra tuturor acelor care testamentul creiază drepturi sau numai contra unora dintre ei.

De aci concluzia că un testament poate subsista cu ori câte vicii formale, sau ca o parte din ele să fie discutate, iar altele nu. Iar între cei interesați, testamentul să rămână valabil între unii și nevalabil între alții.

Singura rațiune nu poate fi decât respectarea memoriei defunctului și armonia familială și socială.

De aci urmează că față de un act de ultimă voință se pot face atâtea procese câte cazuri de nulitate se pot ridica contra lui.

Se poate înțelege ușor la ce grea încercare se pune autoritatea de lucru judecat și buna administrație a justiției cum și a demnității ei.

Este de remarcat, că în special asupra chestiunii dacă instanța de judecată este bine angajată numai între o parte dintre cei interesați; s'a dat un adevărat asalt de majoritatea instanțelor din Ardeal care luând de bază art. 80 din Pr. civ. Ard. au respins ca neregulat introdusă acțiunea fiind de credința că procesul nu se poate rezolva decât în mod unitar.

În vechiul regat de asemenea nulitățile testamentare de asemenea sunt relative în ce privește moștenitorii. Relativitatea lor însă nu le dă însă aceleași prerogative ca în Ardeal. Aci autorita-

tea de lucru judecat, buna administrație a justiției și a demnității ei sunt ținute la un mare respect.

Cine invoacă nulitatea testamentului trebuie să invoace toate viciile sub sancțiunea de a nu mai putea fi invocate printr-o nouă acțiune.

Cine introduce acțiunea de nulitate a testamentului, trebuie să cheme în fața instanței pe toți cei ce ar putea fi în mod legal interesați în cauză. Nu pot fi lăsați la o parte de cât cei ce au ratificat sau confirmat expres sau tacit testamentul cu bună știință că testamentul este viciat.

I. Mănescu.

CURTEA DE CASAȚIE S. I.

Sedința din 25 Septembrie 1931

Deciziunea Nr. 1022

Complectarea deciziunii. - Cheltuieli de judecată. - Competința secțiunii curții unde se află cauza. - (Art. 409 pr. civ. din Ardeal și art. 320 legea de Org. Judec.)

M o t i v e

Considerând că, în conformitate cu dispozițiile art. 408 proc. civ. ard., au a se judeca de aceeași Judecători, care au dat prima hotărâre, numai cererile de rectificare a unei greșeli, omisiuni, contradicții sau obscurități strecurate în starea de fapt, iar cererile de complectare, relative la cazul când instanța n'a dispus asupra vreunei părți a acțiunii, sau n'a dispus relativ la cheltuielile de judecată, au a se judeca potrivit art. 409 proc. civ. a., care prevede procedura de urmat în asemenea cazuri și conform căreia pot hotărâ asupra chestiei nerezolvate și alți judecători, decât cei cari au dat hotărârea necomplectată, dar numai după ascultarea părților, pentru ca acestea să poată pune concluziuni.

Că în speță, cererea de complectare nefiind relativă la o omisiune sau contradicție și fiind privitoare la complectarea cheltuielilor de judecată, ea se poate judeca conform art. 409 proc. civ. ard., și de alți Judecători, decât aceia care au dat hotărârea de complectat, și fiind necontestat că Secțiunea a II-a a Curții a fost cea care a procedat la audierea părților în cererea de complectare, urmează că această secțiune are a judeca și cererea însăși, — și deci competența de judecare a acestei cauze este a se regula în favoarea acestei Secțiuni.

Considerând că, independent de acestea, întrucât prin art. 320 din legea de organizare judecătorească, au fost abrogate toate legile din orice parte a țării, referitoare la funcționarea instanțelor judecătorești și întrucât în sistemul acestei legi, litigiile și diversele chestiuni în legătură cu ele, sunt de competența instanțelor, indiferent dacă în compunerea lor mai sunt ori nu Judecători, care au pronunțat o hotărâre, sau au efectuat anumite lucrări, urmează că rezolvarea chestiunii de față este de competența Secțiunii II.

Pentru aceste motive stabilește competența de judecarea procesului dintre Al. Tartler și Ro-

senberg Simion ș. a. Dos. Nr. 36/1930 pendinte înaintea Curții de Apel Brașov, de către S. II-a a Curții de Apel Brașov.

Președinția D-lui Andrei Rădulescu, Consilier, D-l Ion I. Cetățeanu, Consilier-Raportor.

CURTEA DE CASAȚIE S. I.

Sedința din 5 Octomvrie 1931

Decizia Nr. 1071

Litis-pendență. - Condițiuni de existență. Identitate de obiect, cauză și persoană. (Art. 147 pr. civ. din Ardeal.)

M o t i v e

Având în vedere că prin motivul de recurs, se susține de recurentă că, instanța de apel a făcut în speță o rea aplicare a art. 147 procedură civilă, referitor la litispendența și efectele ei, când i-a respins incidentul de litispendență, de oare ce dovedind că testamentul în litigiu a mai fost atacat pentru nevalabilitate și de minorul Andrei Iacobi în procesul înregistrat sub Nr. 208/929 și existând astfel identitatea de obiect între cele două acțiuni, în speță există cazul de litispendență, de oare ce potrivit art. 147 proc. civ., pe tot timpul duratei procesului înregistrat sub Nr. 208/1929 nu se mai putea intenta pentru anularea aceluiași testament o altă acțiune, iar pentru a exista litispendență este suficient să existe numai identitatea aceluiași drept nu și identitate de persoană;

Considerând că, *atât din art. 147 proc. civ. din Ardeal cât și din expunerea de motive ce urmează acestui articol, rezultă că există caz de litispendență numai atunci când în procesele existente se constată a fi identitate de persoană, de cauză și de obiect, elemente cari dacă nu sunt stabilite în totalitatea lor, nu se poate admite excepțiunea de litispendență.*

Că prin urmare, eronat sustine recurentul că, pentru existența litispendenței este suficient să existe numai identitate de obiect; de oare ce după cum s'a arătat mai sus, este necesară existența identității de persoane, cauză și obiect, pentru a fi admisă excepțiunea de litispendență.

Că, întrucât în speță, după cum se recunoaște și prin motivul de casare, nu există decât identitate de obiect, instanța de apel a făcut o bună aplicare a art. 147 proc. civilă ardeleană, când a respins excepția de litispendență și deci motivul de casare fiind nefondat, recursul urmează a fi respins.

Pentru aceste motive respinge ca nefondat, recursul făcut de Maria Maurer, contra deciziei Nr. 946/930, dată de Curtea de Apel Brașov S. II-a, în cauza cu Mihail Maurer și alții;

Obligă pe recurentă să plătească intimațiilor două mii cinci sute lei, cheltuieli de judecată până în 15 zile sub urmare de execuție.

Președinția D-lui Titu Magheru, Consilier D-l Gh. Drimba, Consilier-Raportor.

Jurisprudențe penale

O punere la punct

(Continuare.)

Există totuși un caz aproape similar, când în adevăr calea de atac în penal trebuie respinsă ca nedeterminată. Este recursul în casare și Inalta Curte de Casație, potrivit dispozițiilor art. 434 și Curțile de Apel în baza art. 557 pr. p. au respins ca nedeterminat, totdeauna astfel de recursuri când cel ce l'a declarat l'a motivat „că nu este vinovat“.

Reproduc considerentele uneia dintre Deciziile în acest senz date de Inalta Curte. (Cas. II. Dec. No. 6503/928.)

Asupra recursului declarat de acuzatul A. V. și apărător contra sentinței No. P. I. 359/928 a Curții de Apel Cluj prin care confirmându-se sentința Tribunalului Hunedoara, sus numitul a rămas condamnat în baza art. 279, 289, 92, 96, 98 c. p. și art. 1, 32, din legea pentru reglementarea portului armelor la 3 ani temniță grea, ca pedeapsă principală la excluderea de la funcțiuni publice și la suspendarea exercițiului drepturilor politice pe timp de 3 ani ca pedeapsă complementară.

Având în vedere că acuzatul personal nu învoacă nici o cauză de nulitate în sprijinul recursului său, ci se mărginește numai a declara că face recurs „întru cât nu este vinovat“.

Considerând că după art. 434 al. 3 pr. p. nu poate fi primit recursul făcut fără arătarea cauzei de nulitate.

Că deci recursul declarat în aceste condițiuni de acuzat, potrivit citatului text de procedură, urmează a fi respins ca nedeterminat... etc. (Mai vezi Cas. II. No. 1952 din 14 Martie 1929, No. 3217 din 8 Mai 1931.)

Pare că Tribunalul respingând apelul ca nedeterminat a făcut o confuzie între apel și recurs, ajungând numai astfel să pronunțe sentința casată, alte motive nu vedem.

De aceia evidențiind justetea vederilor Curții în speța ce a rezolvat, ca și frumoasa argumentare juridică din considerentele deciziei criticate prin adnotare, ne rămâne să examinăm temeinicia acestor critici.

Adnotatorul fiind unul dintre Dnii judecători ai procesului, critica deciziunii de anulare a propriei sentințe, nu numai că nu putea fi obiectivă; dar nu este altceva de cât o justificare „suigeneris“ a greșelilor de drept a tribunalului. Cea ce este regretabil, această critică este și lipsită de modestia și de decența absolut necesare, mai ales când comentatorul discută hotărârea perfect juridică a unei Curți de Apel.

Mai constat că nici în originalul deciziei Curții și nici în corpul acesteia publicată în „Jurisprudența Curților de Apel din Ardeal“ de unde a fost luată, nu se găsesc cuvintele „redactate de Dl. Cons. Constantinescu“, cuvinte intercalate —

pentru nu știu ce motiv — de către Dl. adnotator în textul publicat de Dsa în „Dreptatea” în ultimul considerent între cuvintele „pentru aceste motive” și Curtea gășind” etc.

Domnii consilieri ai Curților de Apel din Ardeal, mai ales, având de redactat zeci de hotărâri săptămânal; iar procedurile în vigoare aci orânduind raportor oral în fiecare proces, este știut că raportorul numit este și redactorul sentinței.

Așa că simplitatea speței rezolvate „singură” excludea indicarea redactorului sentinței din cuprinsul ei.

Adnotarea de care ne ocupăm începe cu cuvintele „Onorata Curte în modul cum a adus-o, nu a motivat-o în deajuns, suferind după părerea noastră de critici în felul cum se motiva răză soluțiunea la care s'a ajuns”.

Incepându-i critica, Dl. judecător Necșulescu nu se întreabă și nici nu arată — cum era firesc — dacă Onorata Curte a greșit și anume cum, constatând eroarea Tribunalului; nici dacă s'ar fi făcut eronat aplicarea vre-unui text anulând sentința instanței inferioare de fond. Domnia Sa critică dispozițiile art. 330 pr. p., socotind că legiuitorul indică prin acest text reguli nejustificate și necompatibile cu indatoririle judecătorului căci „dacă am admite teza Curții, zice D-Sa, adică infaptuirea de către judecător a celor prescrise de art. 330 pr. p. de a deștepta pe apelant asupra determinării apelului, am ajunge la concluzia că judecătorii, aducând sentințele ce dau, cunosc dinainte greșelile ce comit și luminează pe părți asupra erorilor lor, pentru a le ataca sentințele” etc.

Când se face critica deciziei unei Curți de Apel, nu se pot înșira vorbe goale și neconcludente. Procedura maghiară este extrem de precisă. Dând (prin art. 330, 391, 401 pr. p.) în grija judecătorului, care primește apelul oral în instanța să întrebe pe apelant, să-l lumineze etc. asupra apelului, el e obligat a se supune. Judecătorii sunt oameni și pot greși. Postul instanțelor superioare este corectarea erorilor, aceasta fiind și singura justificare a conținutului art. 330 al. II. pr. p., a cărui critică este și puerila și superfluă ca fiind încercată „ad causam”.

Apelantul Valeriu Morariu, se constată din sentință, era prezent și fără apărător la judecătoria de Ocol, când a declarat, cum l'a tăiat capul, că face apel „că nu este vinovat”. Așa fiind apare și ca nesincără întrebarea fără rost, ce și-o pune Dl. adnotator prin cuvintele „Art. 330 al. 2 pr. p. mai cere ca judecătorul să pronunțe sentința să lumineze pe acuzat, dacă nu are apărător, or în speță Onorata Curte, nu vorbește nimic despre acest punct în motivarea sa, pentru a releva dacă acuzatul a avut sau nu apărător”.

Curtea având dosarul în mână a constatat lipsa apărătorului acuzatului în momentul culegerii de către Dl. judecător de ocol a căii de atac; a mai observat Curtea, că nici acesta și nici

tribunalul nu cunosc legea, că tribunalul face eroarea nepermisă hotărând decăderi de drepturi. De aceea neavând nevoie să vorbească de detalii, ci numai să observe, a pronunțat o hotărâre mai presus de ori ce critică, așa că inoiala dacă acuzatul avea or nu apărător o înlătură dosarul.

Se presupune că cine adnotează o hotărâre, pricepe atât înțelesul vorbelor românești întrebuțate în motivarea deciziei a cărei critică se face; cât și sensul articolelor de lege și addequarea lor spețelor ce rezolvă.

Este de mirat cum Dl. adnotator se preface a nu înțelege înțelesul amintirii de către Curte, a art. 391 pr. p., care în adevăr fără a se referă exact la speța ce rezolvă, explică soluția din dispoziți-vul deciziei de casare. Am amintit deja cum Curtea de Apel, pentru a evidenția cât de mult obligă legea penală pe judecător, de a deștepta pe apelant să-și determine apelul sub sancțiune, aminteste că această cerință a art. 330 al. II. pr. p. este subliniată prin repetire și de art. 391 pr. p., care text în caz când hotărârea se pronunță în lipsă și calea de atac se culege prin comunicare în scris, obligă pe judecător a-l deștepta pe apelant prin încheere aparte și explicită, să-și determine apelul sub sancțiune.

Or explicația aceasta în plus a Curții, evidențind un principiu în motivarea soluției date cauzei, nu înseamnă nici de cum, că s'a invocat de către Curte un text, care n'are ce căuta în speță — cum crede adnotatorul — care în loc de argumente, a înșirat doar vorbe, care nici măcar n'au eleganta de stil, pe care o impută considerentelor din decizia Curții.

Tot atât de nesperioasă este și critica ce se aduce Curții că a invocat fără temei prin decizia criticată și în mod vag „Jurisprudența desvoltată”, de oarece am dovedit, că în adevăr o astfel de jurisprudență constantă este stabilită de Curtea noastră de Casație, numai că trebuiesc răsfoite revistele ce publică astfel de chestiuni, cari singure și fără trudă nu pot ajunge la cunoștința D-lor critici juridici ocazionali.

Cât privește discuția pe care Dl. judecător Necșulescu o face în jurul punctului b) al aliniei I. din art. 385 pr. p. aducând ofensa nepermisă Curții, că a făcut confuzie între două texte, este cu totul superfluă. Nimeni nu s'a referit la acest text. Este atât de vizibilă eroarea de copie, când în loc, de litera a), s'a trecut litera b), încât numai o totală lipsă de considerație pentru instanța a cărei decizie o critici, poate împinge pe un judecător, la presupunerea unei astfel de confuzii.

Incheiem aceste rânduri cu regretul că după 12 ani de frământări juridice, n'am ajuns încă la convingerea, că este un rău serviciu ce se aduce Justiției românești — mai ales din părțile Ardealului și Banatului — criticându-se fără temei hotărâri cari sunt cu atât mai de laudă, cu cât prin ele se vedește filtrarea textelor dintr'o legislație streină prin spiritul nostru neolatin și se fixează

în aceste părți o jurisprudență românească, ce desleagă pe încetul pe judecători de aservirea lor Curiei maghiare.

A critica nu înseamnă a distruge, ci o contribuție la construirea operei de consolidare a justiției țării prin unificarea legislației, care începe pe aceste meleaguri prin românizare, întrebându-se un stil juridic înțeles și îngrijit.

Adnotările hotărârilor formează pe judecători dându-le material interpretativ ca să-i stimuleze la opera juridică ce au de îndeplinit.

Cel ce adnotează însă trebuie să aibă cultura juridică necesară, o vastă experiență dublată de priceperea finetelor stilistice, iar dacă mai este și magistrat apoi mai are nevoie și de o educație profesioanală ca să-l împiedece a uza de termeni nepotriviti în critica nedreaptă a hotărârilor.

V. M. D.

CURTEA DE APEL CLUJ, SECȚIA III.

No. P. III. 1869/6/1931.

Legea pentru unificarea taxelor asupra brevetelor. - Ce instanță trebuie să le judece civilă sau penală? - Art. 384 al. 4 p. p.

M o t i v e

În contra sentinței No. P. 486/1931 a tribunalului Alba, secția II, pronunțată în ziua de 24 Iunie 1931, a făcut recurs reprezentantul fiscalului în baza art. 385 pct. 1 a pr. p.

C u r t e a

Asupra acestui recurs.

Având în vedere, că tribunalul Alba, secția II, a dat hotărârea atacată cu recurs asupra apelului, făcut de contravenientul Băsea Ion lui Vasile, în contra deciziei Ministerului de finanțe cu No. 38050/930 prin care a condamnat pe numitul contravenient la 12.000 lei amendă pentru faptul că a vândut beuturi fără să fi avut brevet pentru vânzarea beuturilor spirtoase, constituit cu procuror ca instanță penală;

Având în vedere, că conform dispozițiilor legii pentru unificarea taxelor asupra brevetelor de vânzarea beuturilor spirtoase, amenzile ce legea pronunță în această materie (art. 17) se încasează conform legii de percepere și urmărirea veniturilor statului, amenzi care în caz de insolabilitate nu pot fi transformate în închisoare așa ca în speșă tribunalul urma să fie constituit ca instanță de judecată ca instanță civilă fără procuror, iar nu ca instanță penală.

Că, dar tribunalul procedând în cauză ca instanță penală a depășit competența sa materială și astfel a comis cazul de nulitate de formă prevăzut de art. 384 pct. 4 pr. p., care conform ultimului alineat al acestui articol a trebuit luat în considerare din oficiu și astfel în baza art. 404 pr. p. a trebuit să anuleze sentința tribunalului și să-i restituie dosarul pentru a proceda la o nouă judecare a pricinii constituit ca instanță civilă, iar nu ca instanță penală.

Cluj, la 24 Noemvrie 1931.

Președinte: Dr. Zacharia ss. Raportor: Păslaru ss. Votant: Voitescu ss. Grefier: German ss.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE SECȚIUNEA II-A

Decizia Nr. 684/1932.

Dosar Nr. 10455/1931.

(Președinția D-lui Al. Dem. Oprescu.)

Asupra recursului declarat de dl. Procuror General:

Având în vedere că în sprijinul acestui recurs se îvoacă nulitatea dela art. 835 pct. 1 c) proc. pen. depunându-se motive scrise, cari potrivit art. 434 al. III proc. pen. urmează a se înlătura, deoarece au fost depuse peste termenul de 8 zile prevăzut de art. 31 Nov. proc. penale combinat cu art. 388 proc. pen. pronunțarea deciziei având loc la 6 Octomvrie 1931, iar prezentele motive fiind introduse pe data de 17 Noemvrie 1931.

Având în vedere că din actele dosarului se constată că, prin rechizitorul parchetului general de pe lângă Curtea de Apel Cluj Nr. 71/930, s'a deschis acțiune publică în contra lui Becheși Ion plutonier de jandarmi pentru delict împotriva libertății individuale prevăzut și pedepsit de art. 193 și 202 cod. penal, pentru delictul de abuz de putere, prevăzut și pedepsit de art. 473 C. p. și pentru delictul de leziuni corporale grave prevăzut de art. 301 al. I, tez. II c. p. și pedepsit de art. 302 al. I, tez. II c. p. cu aplicația art. 95 și 96 c. penal.

Că în urma administrării probelor, Curtea de fond, constată în fapt că acuzatul Becheși Ion în calitate de ofiter de poliție judiciară, în ziua de 6 Septemvrie 1927 ducând pe lezatul Florea Câmpeanu la postul de jandarmi din cauză că provocase un scandal în cârciuma lui Kohn Mendel, la ținut până a doua zi pentru a se trezi — întrucât lezatul era turmentat — că în acest timp cât a fost detinut în arestul postului, i-a cauzat prin lovituri leziuni corporale cari au durat mai mult de 8 zile dar mai puțin de 20 zile și în consecință achitându-l de invinuirea delictului împotriva libertății individuale, prevăzut și pedepsit de art. 193 și 202 cod. penal reține numai faptul de delict de leziuni corporale grave prevăzut de art. 301 al. I, tez. II cod. penal, și întrucât e mai grav decât delictul de abuz de putere prevăzut și pedepsit de art. 473 c. p. iar faptul a fost săvârșit înainte de data de 1 Decemvrie 1928, în baza art. 326 act. 3 proc. pen. l-a achitat — amnestia.

Considerând că prin dispozițiile art. 473 c. p. săvârșește delictul abuzului de putere în funcțiune și se va pedepsi cu închisoarea corecțională până la 6 luni funcționarul public, care în exercițiul funcțiunii sale maltratează pe cineva sau dispune să fie maltrat, și dacă fapta sa nu se pedepsește de lege mai greu.

Că din redacțiunea acestui text de lege rezultă că delictul de abuz de putere prevăzut de art. 473 c. p. se pedepsește, cu pedeapsa închisoarei corecționale până la 6 luni, iar când fapta e mai gravă pedeapsa va fi cea prevăzută pentru infracțiunea cea mai gravă, săvârșită în executarea funcțiunii sale.

Având în vedere că în cazul când se pune chestiunea amnestiei, în conformitate cu principiile de drept în această materie, judecătorii sunt înuți a avea în vedere nu pedeapsa, ci natura infracțiunii.

Având în vedere că în speță faptul săvârșit de acuzat se califică drept delict de abuz de putere prevăzut de art. 473 c. p. și întrucât cu această ocaziune a comis și leziuni corporale grave, pedeapsa ce se cuvine acestui fapt este cea prevăzută de art. 302 al. I teza II cod. penal.

Considerând că prin art. 2 al. I teza I legei de amnestie, din Iunie 1929, abuzurile sau excesele de putere săvârșite de funcționari publici sunt exceptate dela beneficiul amnestiei.

Că dar, întrucât faptul imputat acuzatului este cel prevăzut de art. 473 c. p. — abuz de putere în funcțiune — urmează ca instanța de fond numai prin violare de lege a putut să achite pe acuzat, socotind faptul comis de el amnistiat, întrucât dacă pedeapsa faptului este alta, natura infracțiunii rămâne aceeași.

Că astfel fiind, în speță deciziunea fiind lovită de nulitatea prevăzută de art. 385 pct. 1 c) proc. pen. motivul se găsește fondat și în consecință recursul câtă a se admite, cu trimitere spre o nouă judecată la aceiaș instanță, respingându-se recursul apărătorului și acuzatului, cari în urma admiterii recursului parchetului devine fără obiect.

Data și cetită în ședința publică azi 28 Ianuarie 1932.

ss. Al. Dem. Oprescu, ss. Th. Radu, ss. Al. Macarovici, ss. D. Niculescu, ss. P. Patriciu, ss. P. Hagiopol, ss. G. Volenti. Magistrat asistent, indescifrabil.

INALTA CURTEA DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE SECȚIUNEA II-A

Decizia Nr. 7628/1929.

Dosar Nr. 7173/1929.

(Președinția D-lui C. Chiseliță.)

Având în vedere că în fața instanței de fond inculpatul s'a apărat și cu aceia că, el neavând căderea de a face încasarea taxelor comunale, aceste sume nefiind încasate de el în virtutea funcțiunii sale, sustracțiunea lor nu constituie infracțiunea prevăzută de art. 462, 463 c. p. ci aceia prevăzută de art. 355 cod. penal.

Considerând că potrivit art. 23 legea asupra contabilității publice, extinsă pe întreg cuprinsul țării, ori ce persoană care cu, sau fără autorizație legală va fi amestecat în mânăuirea banilor publici, prin acest singur fapt se constituie contabil, gestiunile de fapt atrăgând după sine aceleași răspunderi, ca și gestiunile legale.

Că deci față de dispozițiunile acestui text, deși inculpatul, nu avea căderea legală de a face încasarea taxelor comunale, întrucât acesta intrau în atribuțiunile casierului, totuși, deoarece numitul prin încasarea lor și eliberarea chitanțelor

respective, devenise gestionar de fapt, răspunderea lui penală este asimilată cu aceea a gestionarului care prin lege ar fi avut obligația încasării taxelor.

Jurisprudențe la legi speciale

CURTEA DE APEL CLUJ, SECȚIA I-A

No. Fisc. 2209/1931.

Valoarea locativă față de legea maximului. Dacă valoarea constatată pentru impuneri poate fi opozabilă chiriașului ce trebuie să fie supus la taxe conform legii maximului.

M o t i v e

În contra deciziunii Comisiunii de apel Primăria Municipiului Cluj a făcut recurs pe care la întemeiat pe violare de lege și exces de putere pentru că Comisiunea de apel ca bază de impunere, n'a acceptat valoarea locativă stabilită pentru impunerile la clădiri.

Reprezentantul contribuabilei a cerut respingerea recursului ca nefondat.

Având în vedere, că conform procesului verbal de impunere contribuabilul a fost impus de Comisiunea anuală de impuneri la taxa asupra valorii locative a diferitelor localuri după 120 mii val. loc., că făcând apel contra impunerii Comisiunea de apel a redus valoarea locativă la 72 mii lei în conformitate cu contractului de chirie.

Considerând, că valoarea locativă stabilită pentru impuneri directe servește ca bază la impunerea la taxele comunale (L. Maxim) însă contribuabilul care este chiriașul imobilului evaluat, poate dovedi prin acte încheiate în regulă și vizate de percepție că această evaluare nu mai este reală, căci el este o terță persoană față de cea evaluare.

Văzând, că contribuabilul a dovedit prin contractul vizat de Administrația Financiară Cluj, că după localurile din Piața Unirii primesc o chirie de 72.000 lei, deci valoarea locativă nu este suma de 120.000 lei, după care a fost impus, bine Comisiunea de apel a redus-o la 72.000 lei, în consecință recursul e nefondat și ca atare urmează a fi respins.

Cluj, 18 Decembrie 1931.

Președinte: ss. Mănescu. Votant: ss. I. Predovicu. Raportor: ss. I. Mureșanu. Grefier: ss. V. Dobocan.

CURTEA DE APEL CLUJ, SECȚIA I-A

No. fisc. P. 2977/1931.

Venitul imobilelor supuse la impozitul pe clădiri intră la impozitul complementar. Art. 33 din legea C. D.

M o t i v e

În contra deciziunii Comisiunii de apel contribuabilul a făcut recurs cerând casarea deciziu-

nei pe motivul, că Comisiunea de apel a violat dispozițiunile art. 33, 42 din L. C. D. și art. 110 din instrucțiuni prin aceea, a mărit baza impozitului complementar cu suma de 1,567.296 lei, care reprezintă venitul imobilelor impuse la impozitul pe clădiri ce nu intră în compunerea complementarului.

Reprezentantul fiscoșului a cerut respingerea recursului ca nefondat.

Având în vedere, că Comisiunea specială de impuneri cu procesul verbal din 24 Iunie 1930 a calculat impozitul complementar la venitul de 7.435.089 lei, că în contra acestei impuneri făcând fiscoșul apel, Comisiunea de apel a calculat complementarul după suma de 10,627.020 lei.

Că pentru a ajunge la aceasta soluție a adăugat la venite și venitul imobilelor impuse la impozitul pe clădiri în sumă de 1,657.296 lei.

Considerând că în conformitate cu art. 42 din L. C. D. pentru societățile pe acțiuni impozitul complementar se așează asupra beneficiului net ales conform art. 31 împreună cu dividendul și cu toate sumele prevăzute de art. 33 mai puțin rezervele scutite conform art. 32 și 125 L. C. D.

Având în vedere, că *venitul imobilelor impuse la impozitul pe clădiri nu este cuprins între veniturile prevăzute de art. 33 L. C. D. cari sunt supuse la impozitul complementar astfel Comisiunea de apel a făcut o rea aplicare a legii săvârșind totodată și un exces de putere atunci când a majorat venitul suspus impozitului complementar cu această sumă.*

Pentru aceste motive:

C u r t e a

a admis recursul și a casat deciziunea atacată conform dispozitivului.

Cluj, la 18 Decembrie 1931.

Președinte: ss. Mănescu. Raportor: ss. I. Mușeșanu. Votant: ss. I. Predoviciu. Grefier: ss. V. Dobocan.

INALTA CURTE DE CASATIE ȘI JUSTIȚIE SECȚIUNEA III-A

Decizia Nr. 1563/1931.

Dosar Nr. 294/1931.

(Președinția D-lui Ar. Alexandrescu, Consilier.)

Legea de urmărire. - Legea contenciosului administrativ. - Nu se poate recurge la acțiune în contencios în materie de urmărire, în care există un întreg sistem de jurisdicțiune, ca o garanție desăvârșită a drepturilor particularilor, calea contenciosului fiind specială.

Asupra motivului formulat oral de Primăria Dej în fața acestei Inalte Curți, prin care susține că intimații în recurs, contra perceperei taxei de 15 la sută a fost înființată prin hotărârea Consiliului Orășenesc Dej, Nr. 9806/925 aprobată prin ordinul Ministerului de Interne, Direcțiunea Comunală Nr. 26.861/1925, având deschisă calea prevăzută de legea pentru perceperea și urmărirea veniturilor public, nu puteau uza de calea specială a contenciosului prevăzută de art. 1 din această lege.

Considerând, că în conformitate cu art. 180 proc. civ. chestiunea competenței trebuie observată de instanța de judecată din oficiu, în orice stadiu al procesului unde urmează că chestiunea competenței este de ordine publică și prin urmare motivul de recurs, bazat pe incompetență Curții de Apel de a judeca acțiunea în contencios a intimaților, poate fi formulat pentru prima dată și în procedura de recurs;

Considerând, că intimații în recurs prin acțiunea introductivă, atacă suszisa hotărâre a Consiliului Orășenesc Dej, precum și ordinul Ministerului de Interne Direcțiunea Comunală Nr. 26.861/1925, prin care s'a aprobat această hotărâre, cerând obligarea autorității la restituirea acestor taxe pe care le-a perceput fără bază legală.

Având în vedere că, calea acțiunii în contencios administrativ este o cale extraordinară de anulare a actelor de autoritate făcute cu încălcarea legii, ea nu este deschisă, decât în cazurile în cari particularul vătămat prin actul administrativ al autorității, nu ar avea posibilitatea să obțină anularea acului și reintegrarea în drepturile sale pe alte căi indicate de lege;

Considerând, că în materie de urmărire și percepere potrivit principiilor consacrate de lege pentru perceperea și urmărirea veniturilor publice din 1 August 1921, prin art. 34, cei interesați au dreptul de a face contestațiuni la locul și în condițiunile prescrise de acest text potrivit cărora cu ocaziunea cercetărilor contestațiunilor primărilor sau administratorul financiar au deplină competență de a statua asupra tuturor motivelor de fapt și de drept deduse de părți în judecata lor prin contestațiuni, de unde urmează că recurenții pe această cale aveau posibilitatea și erau în măsură să discute înființarea și perceperea taxei de 15 la sută pretinsă de ilegală;

Că prin urmare, *existând în materie de urmărire un sistem complet de jurisdicțiune, ca o garanție desăvârșită a drepturilor particularilor, intimații nu pot recurge la calea specială a contenciosului;*

Că, dar, motivul formulat azi în instanța fiind întemeiat urmează a fi admis, casându-se deciziunea atacată, iar în fond a se respinge acțiunea în contencios ca inadmisibilă.

CURTEA DE APEL, CLUJ, SECȚIA III

Nr. Fisc. III 2572/2/1931.

Dobânzile la un cont curent garantat cu ipotecă. - Ele nu se scad din venitul impozabil. - Art. 69 din lege C. D. și paragr. 181 din instrucțiuni.

M o t i v e

Contra deciziunii de apel fiscală din județul Năsăud pronunțată în ziua de 3 Iunie 1931 sub Nr. 1568/Contribuabila a înaintat recurs invocând ca motiv de casare, că Comisiunea de apel cu comiterea unei erori grosiere de fapt și cu exces de putere a stabilit că contribuabila n'a prestat dovezi indetustătoare.

Deliberând asupra motivului de casare Curtea constată, că Comisiunea de apel nu pentru motivul arătat în recurs a respins apelul și a refuzat cererea contribuabilei de a-i se scădea din venitul imobilului dobânzile plătite la sarcina ipotecară ce grevează acel imobil.

Ci pentru motivul de drept că dobânzile n'au fost plătite la o datorie ipotecară în sensul vizat de art. 69 al legii, ci după o creanță de cont curent garantat cu ipotecă și astfel în conformitate cu adaosul la paragr. 181 din Instrucțiuni impozitul afarent dobânzii plătite la asemenea imprumuturi în cont curent nu se poate scădea.

Considerând că punctul de vedere juridic al comisiunii de apel Curtea îl adoptă și întrucât motivul de recurs este inexact în fapt.

Recursul de față trebuia respins.

Cluj, 7 Decembrie 1931.

Preș.: ss. Victor Popp, Rap.: ss. Fr. Kerner.
Vot.: ss. C. Filipescu, Gref.: ss. Hurghis.

CURTEA DE APEL CLUJ, SECȚIA III

Nr. Fisc. III 2419/2/1931.

Motive de casare. - Nedepunerea lor până în ziua dezbaterii. - Respingerea recursului.

M o t i v e

Având în vedere, că contribuabilul a atacat deciziunea Comisiunii de apel cu recurs fără să arăte în petițiunea sa motivele de casare.

Considerând, că motivele de recurs nu le-a depus în scris și nici până în ziua de azi și nici nu s'a prezentat la dezbaterii fixată pentru judecarea recursului.

Curtea pentru considerentele de mai sus a respins recursul ca nemotivat.

Cluj, 7 Decembrie 1931.

Preș.: ss. Victor Popp, Rap.: ss. Dr. Kerner,
Vot.: ss. C. Filipescu, Gref.: ss. Hurghis.

Rectificarea composesoratelor

La pădurile și pășunile din Ardeal ce formează obiect al composesoratelor au drepturi proporționale fiecare membru al composesoratului cum și bisericile și școlile tuturor confesiunilor.

Aceste drepturi își au originea în însăși constituirea composesoratelor. În timpul sistemului urban existent în Ardeal între nobili și iobagii săi, în anul 1836 s'a dispus printr'o ordonanță (urbani nyilt parancs) ca din pădurile nobililor să se separe păduri distincte exclusiv pentru satisfacerea trebuinței de lemne a iobagilor. Prin legea VI din 1836 s'a reglementat normele relative la persoanele cari pot avea și anume în ce măsură, drepturi asupra pădurilor defalcate din pădurile nobililor. Așa prin art. 4 s'a dispus ca să se atribuie și confesiunilor și învățătorilor, fășii corespunzătoare necesităților lor. Dela acest drept însă a fost exclusă confesiunea israelită. Așa au

luat naștere drepturile în composesorat a confesiunilor și învățătorilor.

În anul 1871 prin legea LV art. 13 și 14 care a menținut și dispozițiunile art. 39 din legea XXXVIII—1868 s'au confirmat aceste drepturi.

Composesoratele după comasare pe baza legilor XII—1894 și XIX—1898 au căpătat o formă de organizare încurajată de autoritățile foste dominante. Totuși jurisprudența din Ardeal a ezitat ca să recunoască personalitatea juridică a acestor comunități de coproprietate numite composesorate.

Aveea composesoratului mai în toate comunele în care s'a făcut comasarea, membru pe foaia B. partea atribuită în composesorat, sau numărul casei locuitorilor proprietari, așa că competența fiecărui membru, se găsește trecută în registrul cărții funduare particulare, a fiecărui membru aparte. Din cauza războiului și din multe alte cauze, transferările de drepturi în composesorat nu s'au înregistrat în cartea funduară. Situațiunea de fapt a acestor drepturi avându-se în vedere folosința, nu mai este corespunzătoare cu situațiunea de drept ce-o imprimă cartea funduară. Aceasta o afirm pe baza practicei câștigată din lucrări. Mai în toate cărțile funduare figurează și azi situația din 1896, 1897, 1898. Evident că aceasta situație precară nu poate subzista mult, pentru că va avea consecință grave pentru proprietar.

Acestei stări deplorabile, guvernul român a intenționat să pună capăt. Deși cam târziu totuși este un mare bine. Ministerul Agriculturii și Domeniilor cu ordinul circular No. 8178 din 16 Ianuarie 1931 și Ministerul de Justiție cu ordinul circular No. 6893 din 30 Ianuarie 1931, a cerut Judecătorilor din Ardeal să procedeze la stabilirea drepturilor în composesorate conform dispozițiunilor cuprinse în codul silvic român.

Importanța capitală a acestor lucrări constă, în faptul că judecătorul în stabilirea drepturilor conform art. 29 din cod. silv. prin derogare dela dispozițiunile codului și procedurii civile, are puterile cele mai largi de a stabili drepturile fie căruia dintre coproprietari, făcând investigațiuni și uzând la nevoie și de obiceiul locului. Aceste lucrări urmăresc deci, a aduce deplină lumină în situația de drepturi a proprietarilor, pentru că după cum bine informat amintește Ministerul de Agriculturi și Domenii în ordinul circular menționat în multe cărți funduare sunt rămase drepturi netranscrise, iar în alte părți sunt transcrise drepturi, neregulat, nelegal, instrăinate și fără aprobarea Ministerului așa cum cere legea.

Conform normelor existente aci în Ardeal, un proprietar posesor al imobilului de fapt, care însă nu este înregistrat ca proprietar în cartea funduară din anumite cauze, neavând titlul juridic, se va putea induce în registrul de carte funduară, numai prin procedură așa numită procedura pentru inducerea dreptului de proprietate, în baza posesiei faptică.

Ori conform dispozițiilor codului silvic român, judecătorul este în drept după examinarea titlurilor, a stabili dreptul de proprietate a fie căruia, nefind necesar deci procedura de mai sus Iată deci avantajele pe care le asigură dispozițiile codului silvic român proprietarilor în constatarea drepturilor lor.

Dar aceste ordonanțe Ministeriale sunt de importanță și națională. Este vorba și de constatarea averilor românești pe care le au Bisericele române la Composesoratele de pădure și pășune din județele Ciuc, Odorheiu și Trei Scaune, deci în Săcuime. Dacă trecem peste schemele mitropoliilor române din Sibiu și Blaj din anii 1900, se poate constata că pe aceia vreme în județele săcuiești, am avut cu mult mai multe parochii românești de cum avem astăzi. Aceste în urma dominației străine de neamul nostru, s'au desființat și au dispărut. Cum au dispărut bisericile românești, și drepturile lor în composesorat au încetat de a mai exista. Când am funcționat în Secuime am constatat că în multe comuni în cari pe vremuri au existat biserici românești, și azi, la Composesoratele respective sunt înregistrate drepturile bisericilor românești, și acest fapt înbucurător, îl atribui numai acelor împrejurări norocoase, că preoți români de pe vremuri și-au apărat drepturile cu îndârjire și dragoste de neam.

Dat fiind faptul că credincioși români, din ani în ani au devenit mai puțini, sau format parochii filiale. Sunt ferm convins că la composesoratele din atari comune, și azi sunt înregistrate drepturile în composesorat.

De aceea se impune că metropoliile românești din Sibiu și Blaj, să indrume pe reprezentanții bisericilor românești existente în județele Ciuc, Odorheiu și Trei Scaune, ca să-și reclame și apere competențele și averile bisericilor și să se prezinte la judecătoriile respective înaintea comisiunilor înființate, pentru a stabili drepturile în composesorat, conform art. 29 din cod. silvic. Iar dacă Ministerul de Agricultură și Domenii a adus un astfel de ordin satisfăcător și salutar, care după cum am văzut din experiențe, este bine primit de către fie care coproprietar de composesorat, are datoria ca în complectarea și executarea acestuia, să pună la dispoziția comisiunilor înstitute conform art. 29 din codul silvic român, diurnele și cheltuelile necesare, pentru ca comisiunile să poată proceda la lucrări și să poată desăvârși o datorie legală și patriotică.

Gherla, la 24 Februarie 1932.

Iosif Jivan, judecător șef
Gherla, jud. Someș.

Legi apărute

- Lege p. modif. art. 115 și 142 din legea învăț. primar. (M. O. Nr. 56/7/III—1932.) . . . 1403
- Reg. legii p. organiz. Camerelor de agricultură (M. O. Nr. 58/9/III—1932.) . . . 1459
- Lege p. modif. art. 7, 8, 9, 39, 42 din legea contribuțiilor (M. O. Nr. 59/10/III—1932.) . . . 1490
- Dispozițiuni relative la aplicarea legii contribuțiilor (M. O. Nr. 59/10/III—1932.) . . . 1492
- Lege p. prelungirea suspendării execuției

- silite (M. O. Nr. 61/12/III—1932.) 1546
- Lege p. înființarea corp. tehnic militar (M. O. Nr. 61/12/III—1932.) 1547
- Lege p. modif. art. 8, 12 din legea alergărilor de cai și pariurilor (M. O. Nr. 61/12/III—1932.) 1550
- Lege asupra corpului subofițerilor (M. O. Nr. 65/17/III—1932.) 1698
- Lege p. revizuirea debitelor succesoriale și amenzi (M. O. Nr. 66/18/III—1932.) 1738
- Aranjarea plăților cu statele cu restricții de devize (M. O. Nr. 66/18/III—1932.) 1739
- Lege p. alegerea și funcționarea comit. agricole locale (M. O. Nr. 70/23/III—1932.) 1837
- Convenție comercială cu Suedia (M. O. Nr. 70/23/III—1932.) 1848
- Diurne în caz de deplorări și detașări (M. O. Nr. 70/23/III—1932.) 1868
- Lege p. plata orelor suplimentare în inv. secundar (M. O. Nr. 72/25/III—1932.) 1930
- Lege p. comp. și modif. art. 1, 4, 5, 6, cărți p. ilustrate (M. O. Nr. 72/25/III—1932.) 1931
- Lege p. modif. legii Curții de Casație și Justiție (M. O. Nr. 77/31/III—1932.) 2035

COMISIUNEA INSTITUITĂ PE LÂNGĂ TRIBUNALUL HUNEDOARA PENTRU RECUNOAȘTEREA ȘI VALIDAREA DREPTURILOR MINIERE
Nr. 1771/10—1926.

PUBLICAȚIUNE

Se aduce la cunoștință generală, că în urma cererii reclamantei Uzinele Metalurgice Unite, „Titan-Nadrag-Calan“ Societate Anonimă Română cu sediul în București, jud. Ilfov, introdusă pentru recunoașterea și validarea următoarelor drepturi miniere, cari drepturi miniere s'au dobândit dela „Societatea Industria Fierului din Nădrag“ și sunt situate pe hotarul comunelor Ghelar, Ruda și Băuțarul de Jos, jud. Hunedoara și întăbulate în cartea funduară minieră dela Tribunalul Alba-Iulia vol. IX. part. I. pag. 285-287. par. II. pag. 702, 627, 628, 645 cu numele patron imic Segen Gottes I—II, Segen Gottes III, Segen Gottes IV, Segen Gottes V, Segen Gottes VI, Segen Gottes VII, Segen Gottes VIII, Segen Gottes I—II Kiegészités (Intregire), Segen Gottes III Kiegészités (Intregire), Segen Gottes V Kiegészités (Intregire), Segen Gottes VII Kiegészités (Intregire), Rafael, Károly, Vilmos, Uj Remény, Jo Szerencse, Margit.

S'a fixat termen de judecată la Tribunalul Hunedoara etaj I, sala Nr. 54 pe ziua de 18 Mai 1932, orele 15, înaintea comisiunei pentru recunoașterea și validarea drepturilor miniere.

Deva la 10 Februarie 1932.

Primpreședintele Tribunalului, președintele comisiunei: Dr. V. Olariu m. p., Iuliu Pop m. p. Grefier.

COMISIUNEA INSTITUITĂ PE LÂNGĂ TRIBUNALUL HUNEDOARA PENTRU RECUNOAȘTEREA ȘI VALIDAREA DREPTURILOR MINIERE

Nr. 1772/10—1926.

PUBLICAȚIUNE

Se aduce la cunoștință generală, că în urma cererii reclamantei Uzinele Metalurgice Unite,

„Titan-Nadrag-Calan“, Societate Anonimă Română, cu sediul în București, jud. Ilfov, introdusă pentru recunoașterea și validarea următoarelor drepturi miniere, cari drepturi miniere s'au dobândit dela Societatea Anonimă a Minelor și Topitoarelor Calan și sunt situate pe hotarul comunelor Teliucul de Jos, Teliucul de Sus, Hunedoara și Ghelar, jud. Hunedoara și întăbulate în cartea funduară minieră dela Tribunalul Alba-Iulia Vol. IX. partea I. pag. 296,298,302,305,307, part. II. pag. 447,461 cu numele patron imic: Irene Semlitsch și Határköz (Inclare), Carolina, Iosef, Iuliana, Anna, Bauholzer, Ueberschar, Glück Auf, Ueberschar Grönzenstein, Carlszeche, Stefania, Rudolf Alajos.

S'a fixat termen de judecată la Tribunalul Hunedoara, etaj I. sala Nr. 54 pe ziua de 19 Mai 1932, orele 15, înaintea comisiei pentru recunoașterea și validarea drepturilor miniere.

Deva, la 11 Februarie 1932.

Primpreședintele Tribunalului, președintele comisiei: Dr. V. Olariu m. p., Grefier: Iuliu Pop m. p.

JUDECĂTORIA DE OCOL ARADUL NOU

Nr. S. 509/1931/10.

PUBLICAȚIUNE

În baza § 115, leg. XVI, 1849, sunt invitați toți cari revendică vre-o pretenție de succesiune asupra moștenirii imobilă, evaluată după inventarul moștenirii la suma de 19.614 lei, rămasă în

urma defunetei vād. lui Acs Iosif fost domiciliat în Livada, care a decedat fără testament și fără erezi cunoscuți, la 25 Ianuarie 1931 în Livada, ca să se anunțe la această instanță în termen de un an, socotit dela ziua ce urmează după ziua afișerii (înserării în Monitorul Oficial) publicațiunii, ori să-și anunțe pretențiile în acelaș termen, că în caz contrariu va fi predată fiseului în baza § 116, alin 2. leg. XVI, 1849.

Aradul Nou, la 22 luna III. anul 1932.

Indescifrabil.
aj. judecător.

Indescifrabil.
Grefier.

Judecătoria rurală Boeșă-Montană, județul Caraș

Nr. G. 2813—1931.

PUBLICAȚIUNE

Judecătoria rurală Boeșă-Montană, aduce la cunoștință publică, că pentru anularea următorului document și anume un titlu provizor Nr. 615 despre 10 acțiuni a 500 lei, dela Banca de Comerț și Industrie S. A. Boeșă-Montană a deschis procedura astăzi.

Invită deci pe posesorul susnumitului document ca în termen de un an socotit din ziua inserții a treia, a acestei publicațiuni în „Ardealul Juridic“ și Drumul Nou“, ca să prezinte acestei judecătoriai documentul original, căci la din contră, la repetata cere a petentului, documentul se va declara de anulat.

Boeșă-Montană, la 22 August 1931.

Judecător-Președinte (ss) P. D. Vasilescu. Grefier (ss) Baltescu. Pentru conformitate: (s) grefier indescifrabil.

Banca Națională a României

Pozițiile mai importante ale situației sumare.

<i>Activ</i>	19 Martie	12 Martie
Stoc:		
Aur (în țară)	5.997,921.332	
Aur (în străinătate)	3.443,941.238	
Devize		
Stoc total	9.836,480.983	9.720,305.051
Monetă divizionară	840,228.368	823,544.525
Portofoliu comercial	12.505,635.827	12.400,502.419
Avansuri pe titluri și metale prețioase:		
Simple	357,457.900	
În cont curent	288,936.960	
	646,394.860	647,729.287
<i>Pasiv</i>		
Capital social	600,000.000	600,000.000
Fond de rezervă	412,573.938	412,573.938
Fonduri pentru amortizări (imobile și mobilier)	424,225.807	423,490.626
Fonduri de pensii și asistență pentru personal	147,905.247	148,701.856
Angajamente la vedere	4.626,910.257	4.417,640.637
Bilete de bancă în circulație	22.664.971.250	22.530,660.750
Angajamente la termen	5.111,050.073	4.999,134.154
Totalul angajamentelor la vedere	27.291,881.507	26.948,301.387
Raportul între stocul de aur și angajamente	34.60%	34.99%
Raportul între stocul total și angajamente	36,04%	36,07%
Taxa: { Scant 7%		
{ Dobânda 8%		

» FRIGIDAIRE «

**Mai rece ca ghea
Mai eficient ca gheața
Mai sănătos ca ghea**

Frigul pentru nevoile casnice,
comerciale și industriale pro-
dus în mod automat pe cale
electrică. Pentru demonstrații
vă stă cu plăcere la dispoziție

AUTOMECHANICA S. A. CLUJ

**Strada Regina Maria Nr. 10
Calea Dorobanților Nr. 18**

Reprezentanța generală:

Leonida & Co. S. A. din București

„Auto-Mecanica” S^ocietate Anonimă

Depozit de cauciucuri.
Piese de schimb și accesorii
Str. Reg. Maria 10
Telefon 2-16
Cluj

Reprezentanța
generală:

Garaje, benzină și ulei.
Atelier de reparații
Cal. Dorobanților 18.
Telefon 4-89
Cluj

Leonida & Co. București

Reprezentant al automobilelor
Chevrolet, Cadillac, La Salle, Pontiac și Oakland
renumitele uzini a lui General Motors.